

Országod, ó nagy Istenné! még csak
imitt amott, 's csak homályban vagyon
e' földönn: ó bár mindenütt elterjedt,
felderült Ország lenne minél előbb!

LESSZINGNEK
M E S É I

HÁROM KÖNYVBEN.

ASZALAY JÁNOS

ÁLTAL.

BÉCSBENN,
HUMMEL DÁVIDNÁL,

1793.

RE 948 (2. költ.)
(2. költ. 2.)

ÁLLAMTUDOMÁNY

1924

92-RE

M321.290

F O G L A L A T.

ELSŐ KÖNYV.

I. Megjelenés	Óld. 1
II. A' Patkány és Hangya	4
III. Az Orofzlán és Nyúl	5
Aelian. de nat. anim. L. I. Cap. 38.	
IV. A' Szamár és agarázó Paripa .	6
V. A' Majom és Róka	7
VI. Jupiter és a' Ló	8
Aelian. de nat. anim. L. III C. 7.	
VII. A' Fülemile és Páva	10
VIII. A' Farkas és Juhász	11
IX. A' Csikó és Bika	12
X. A' Fülemile és Prücsök	13
XI. A' Héja és Fülemile	14
XII. A' Hadakozó Farkas	15
XIII. A' Phoenix	16
XIV. A' Lúd	17

XV. A' Tölgyfa és Disznó . . .	Óld.	18
XVI. A' Darázs		19
Aelian, de nat. anim. I, 28.		
XVII. A' Verebek		20
XVIII. A' Strucc		21
Aelian. II, 26.		
XIX. A' Veréb és a' Strucc . . .		22
XX. Az Ebek		23
Aelian, IV, 19.		
XXI. A' Róka és Gólya		24
XXII. A' Bagoly és Kinczásó . .		25
XXIII. A' Fiók Fecske		26
XXIV. Méropsz		28
XXV. A' Pelikán		29
Aelian, III, 80.		
XXVI. Az Oroszlán és Tigris . .		30
Aelian. II, 2.		
XXVII. A' Bika és Szarvas . . .		31
XXVIII. A' Szamár és Farkas . .		32
XXIX. Az Ugró a' Sachjátékbann .		33
XXX. Aesopus és a' Szamár . . .		34

MÁSODIK KÖNYV.

- I. Az érc bálvány . . . . . Óld. 35
- II. Herkulesz 36
Fab. Aesop. 192. Phaedr. IV. 18.
- III. A' Gyermek és a' Kígyó . . . 37
Aesop. 170 Phaedr. VI. 18.
- IV. A' Haldokló Farkas 39
Aesop. 144. Phaedr. I. 3.
- V. A' Bika és Tinó 40
Phaedr. V. 9.
- VI. A' Páva és Varjú 41
Aesop. 188. Phaedr. I. 3.
- VII. Az Oroszlán és Szamár . . . 42
Phaedr. I. 11.

VIII. A' Szamár és Oroszlán	Óld. 43
Phaedr. I. 11.	
IX. A' Vak Tyúk	44
Phaedr. III. 12.	
X. A' Szamarak	45
Aesop. 112.	
XI. A' védelem alá vett Bárány	47
Aesop. 157.	
XII. Jupiter és Apolló	48
Aesop. 187.	
XIII. A' Vizi Kígyó	49
Aesop. Phaedr. I. 2.	
XIV. A' Róka és Álorca	50
Aesop. II. Phaedr. I. 7.	
XV. A' Holló és Róka	51
Aesop. 205. Phaedr. I. 13.	
XVI. A' Fösvény	53
Aesop. 59.	

XVII. A' Holló	Óld. 54
	Aesop. 132.
XVIII. Jupiter és a' Juh	55
	Aesop. 119.
XIX. A' Róka és Tigris	57
	Aesop. 59.
XX. Az Ember és az Eb	58
	Aesop. 25. Phaedr. II, 3.
XXI. A' Szőlőgerézd	59
	Aesop. 156. Phaedr. IV. 2.
XXII. A' Róka	60
	Aesop. 8.
XXIII. A' Juh	61
	Aesop. 189.
XXIV. A' Kecskék	63
	Phaedr. IV. 15.
XXV. A' Vadalmafa	64
	Aesop. 173.
XXVI. A' Szarvas és Róka	65
	Aesop. 226. Phaedr. I. 11; I. 5.

XXVII. Csipkebokor	Óld. 66
Aesop. 42.	
XXVIII. A' Fúriák	67
Svidászból.	
XXIX. Tiréziász	69
Antonius Liberalis C. 16.	
XXX. Minerva	70

HARMADIK KÖNYV.

- I. A' Kézíves . . . . . Óld. 71
II. A' Fülemlile és Pacsirta 72
III. A' Salamon Lelke 73
IV. A' Tündérek' ajándéka 75
V. A' Juh és Fecske 76

Aelian. III. 24.

- VI. A' Holló 77
VII — X. Az Állatok versengése
    az elsőségért . . . . . 70 — 81
XI. A' Medve és Elefánt 82

Aelian II. 11.

- XII. A' Strucc 83
XIII. — XIV. A' Jötétel . . . . . 84 — 85
XV. A' Tölgyfa 86
XVI. — XXII. A' Vén Farkas

    Híftóriája . . . . . 87 — 97

Aelian. IV. 15.

XXIII. Az Egér	Óld. 98
XXIV. A' Fecske	99
XXV. A' Sas	100
XXVI. Az Öreg és Ifjú Szarvas .	101
XXVII. A' Páva és Kakas . . .	102
XXVIII. A' Szarvas	103
XXIX. A' Sas és Róka	104
XXX. A' Juhász és a' Fülemile .	105

IV. A' Tündér 76
 V. A' Juh és Fecske 77
 VI. A' Hold 78
 VII. A' Az Alakok 79
 VIII. A' A' 80
 IX. A' 81
 X. A' 82
 XI. A' 83
 XII. A' 84
 XIII. A' 85
 XIV. A' 86
 XV. A' 87
 XVI. A' 88
 XVII. A' 89
 XVIII. A' 90
 XIX. A' 91
 XX. A' 92
 XXI. A' 93
 XXII. A' 94
 XXIII. A' 95
 XXIV. A' 96
 XXV. A' 97
 XXVI. A' 98
 XXVII. A' 99
 XXVIII. A' 100
 XXIX. A' 101
 XXX. A' 102

M E S É K.

ELSŐ KÖNYV.

I.

A' MEGJELENÉS

Az erdő' legtitkosabb mélyében , hol már sok ízben lestem-meg némelly befzélő Vadat , egy kedves zuhogású vízomladék mellett feküdtem , 's azonnigyekéztem egész erővel , hogy egyik Mesémet abba a' poétai könnyű köntösbe öltöztethessem , mellyre Múzsáját úgy rá szoktatta , hogy a' nélkül közhellyre lépni már most nem is akar, la F o n t a i n e. Sokáig válogattam ; tetszett az egyik , de megint el-

A

vetettem azt; homlokom általhevült; —
 — haszontalan! üressen maradt a' papi-
 ros. Bosszankodva ugrottam-fel; 's —
 lásd! egyszerre előttem termett — ő, ő!
 a' mesélő Múza!

'S mosolygó szemekkel így szóla hoz-
 zám: Tanítvány, mire való ez a' háládatlan
 igyekezet? Az Igazságnak ugyan van szük-
 sége a' Mese' kellemeire: de van é szükse-
 ge a' poétai zengés' kellemére a' Mesének?
 Te a' fűszerszámot akarod fűszerszámoz-
 ni. Elégedj-meg véle ha a' költés a'
 Poétáé; az előadás legyen a' pipe-
 rértlen Történetjegyzőé; az elrejtett
 t a n ú s á g pedig a' Philosophusé.

Felelni akartam a' Múzsának: de
 eltűnt. — „Eltűnt?” — hallom hogy
 kérdi némelyik Olvásóm. „Bár csak
 „hihetősebben ámitnál bennünket. A'
 „Múza szájába adni azt az erőtlen kö-
 „vetkeztetést, mellyre tehetetlenséged'
 „érzése juttatott! Másként ez egy igen
 „is közönséges hazugság” — —

Igaz, a' mit mondassz, jó Olvasó!
nékem meg nem jelent a' Múza. Csak
Mesét beszéltem előtted, 's imé magad
akadtál tanúságára. Nem én vagyok az
első, 's az utolsó sem én leszek, a' ki
a' maga eszelősködéseit megjelentt Is-
tenség' ígéjének fogja hazudni.

II.

A' PÁTKÁNY és HANGYA.

Nyomorúlt Hangyák! monda egy Patkány, gérdemli é az a' kevés a' mit együvékapartok, hogy az egész nyarat munkában töltsétek-el? Látnátok csak milyen nagy halom az, a' mit télére én szerzettem!

Ha a' te takarmányod nagyobb rakás mint a' mennyire szükséged van, úgy igen jól esik, hogy az emberek vermeidet feltúrják, tárodát elrabolják, 's oroz fővényiségedért halállal büntetnek!

III.

AZ OROSZLÁN és NYÚL.

Az Oroszlán gyakrabbi társaságára méltóztatta a' bohó Nyúlat. — Ugyan igaz é, kérdé őt egykor a' Nyúl, hogy benne-tek egy megszólaltt gyáva Kakas is futóba tud üzni?

Igaz, felele az Oroszlán; 's tapasztalni fogod, hogy köztünk, nagyobb vadak közt, nincsen egy is, mellynek egy vagy más kis erőtlensége ne légyen. Például, hallhattad az Elephánt felől, hogy őt a' Disznó' rőfögése egészen megborzasztja. —

Most látom, így szakasztá-félbe a' megörültt Nyúl az Oroszlán szavait, miért félünk mi Nyúlak olly szörnyenn a' Kópók' csiholásától!

IV.

A' SZAMÁR és AGARÁZÓ
PARIPA.

Egy Szamár eléggé szemtelen volt verset futni mérészelni egy agarázó Paripával. Messze hátul maradt a' Szamár, 's a' próbát néző állatok csúfoló kacajt ütöttek. Tudom min múlik, monda a' Szamár; egynéhány hónappal ezelőtt tövisbe hágtam, 's még most is sajnálom lábomat.

* * *

Megengedjenek az Urak, monda Tisztel. Szépszavi Uram, ha a' mai Prédikázióm olly tanúlt munka nem volt, mint a' millyetént Superintendens Szilágyinak egykori Tanítványától vártak; bizony a' torkom bérekedt; 's már majd egy hete hogy fáj.

A' MAJOM és RÓKA.

Nevez nekem akármely nemes álatot,
kit hímezni mindenekben ne tudjak! Így
mérészkedett a' Majom öszvevetni magát
a' Rókával.

De a' Róka ezt felelé: Nevez te
akármely nemtelent, melly méltónak
véljen tégedet hímezni.

Nemzetembeli Írók! — Szóljak é
még világosabbann?

JUPITER és a' LÓ.

Embereknek és Állatoknak Atyja! így szóla a' Ló, 's megállott a' Jupiter thronusa előtt; ázt állítják, hogy én vagyok eggyike a' te legszebb teremtésidnek, 's az önnszeretet azt velem el is hiteti: de vallyon nincs é valamim, a' mit meg lehetne változtatnod?

'S mit gondolsz, mit kellene megváltoztatnom? Szólj bátran, engedni fogok tanácsodnak. — Ekképen szólott a' jóltévő Isten, 's kegyesen mosolygott.

Én azt gondolom, felele a' Ló, hogy gyorsabb vólnék, ha lábszáraim magosbbak, és izmosabbak vólnának; a' hosszas meggörbedt hattyúnyak újabb dísz adna nékem; erőmet a' szélesebb szügy jóval nevelné; 's arra lévén már egyszer rendelve, hogy á' te kedvesedet, az Embert, hátamon hordjam, igen jó

vólna, ha a' nyeret, mellyet most az engemet kéméllő Lovász kötöz rám, hátamra teremtenéd.

Jól mondod, felele Jupiter; csak egy pillantásig várj. — Ekkor teremtő hatalommal mondá-ki az alkotás' szavát. Élet csorgott a' porba, — organizált agyag szerkeze-eggyüvé, 's egyszerre a' thrónus előtt álla — a' borzasztó Teve.

Hortyanva tekintett rá a' Ló, 's rettegett.

Imhol vagynak, úgymond Jupiter, az izmosabb 's magosbb lábszárak; imhol a' hosszabb nyak; itt a' széles szügy; rajta a' nyereg is; szólj már most, akarod é hogy illyenné tégyelek?

Még is rettegett a' Ló.

Menj, monda Jupiter; 's ez egyszer tanúlj, a' nélkül hogy oktalanságodért meg is lakolj. Mindazáltal hogy egyszer 's mászor vakmerőséged fájva jusson eszedbe, újTeremtés, maradj fenn! —Ekkor fenntartó tekintetet vete a' Tevére, — 's a' Ló soha se lászon-meg elborzadás nélkül.

VII.

A' FÜLEMILE és PÁVA.

A' barátkozó Fülemlile a' liget' Enekesei közt irigyeket bezzeg lelt, de nem lelt barátot. Talám más nembéliek közt akadok valakire, a' ki barátom légyen; így gondolkoza; 's biztosan szállott a' Pávához.

Szép Páva! csudállak — — „ Én is, téged kedvelt Fülemlile! “ Légyünk hát egymás barátjai; mond a' Fülemlile; nem lessz okunk egymás ellen irigykedni; téged úgy szeret a' szem, mint engemet a' fül.

'S a' Páva barátjává lett a' Fülemlilének.

*

*

Kneller és Pópe jobb barátok voltak, mint Pópe és Addison.

VIII.

A' FARKAS és a' JUHÁSZ.

Egy Juhásznak egész nyáját előlte a' dög. Megtudta ezt a' Farkas, 's imhol jön, hogy a' Juhásznak condoleáljon.

Pásztor, ekképen szólítá-meg, igaz é hogy illy nagy csapás ért? igaz é hogy oda a' nyájad? Szegény, ártatlan, kövér Juhok! a' lelkem is sír, hogy elvesztetek!

Köszönöm a' Kegyelmed látogatását, édes Fogasi Uram! felele a' Juhász. A' mint látom, Kendnek igen jó szíve van.

Jó bizony; monda a' Juhász komondora, valamikor szomszédjának kárábann ő is érez rövidséget.

IX.

A' CSIKÓ és BIKA.

Délceg paripáján vágatva nyargalt egy
 Délceg Nem szégyened? monda a' Csi-
 konak a' szilaj Bika; én ugyan magamat
 egy nyomorúlt gyermek által nem enged-
 ném kormányoztatni!

Én igen; felele néki a' Csikó.
 Mert válhat é dicsőségemre gyermeket
 vetni - le hátamról?

X.

A' FÜLEMILE és PRÜCSÖK.

Az én Énekemet, azt elhíheted, sokan csudálják; monda a' Prücsök a' Fülemléhez. — Kik még is? kérde a' Fülemlé. — A' munkás Aratók igen örömet hallják azt; felele a' Prücsök; hogy pedig az emberi Társaságnak ők a' leghasznosabb tagjai, azt magad is megvallod, úgy é?

Azt én nem tagadom, monda a' Fülemlé; de még az ő javallásokon magadat el ne hidd. Azok a' becsületes emberek, a' kik éjjel nappal sanyarú munka alatt izzadnak, nem bírnak elég érzékeny izléssel. Halaszd hát addig a' kérkedést, míg a' könnyenn élő Pásztor, a' ki maga is kedvesen játsza a' sípot, dalodat figyelmes gyönyörködéssel fogja hallgatni.

XI.

A' HÉJA és FÜLEMILE.

A' Héja egy dalló Fülemlére csapott-alá. Ha illy kedves az éneked, monda, millyen ízletes lessz majd húsod!

Eggyűgyűség vólt é, vagy vásott gonoszság, a' mit a' Héja mondott? azt én nem tudom. — „Be derék Asszony-nak kell annak lenni, a' ki illy szép ver-seket ír!“ monda tegnap egy valaki. Ez ugyan eggyűgyűség vólt!

XII.

A' HADAKOZÓ FARKAS.

Az én halhatatlan emlékezetű Atyám vólt bezzeg a' nagy Bajnok! Így szóla a' fiatal Farkas a' Rókához. Mint rettegett tőle az egész környék! Többet vert-le öszveséggel kétszáz ellenségnél, 's fekete lelkeiket a' poklokra vetette. Nem csuda hát, hogy annyi győzedelmek után egyszer őt is meggyőzte valaki!

Így csak a' halotti Oráziót tartó Panegyriszta szólna, felele a' Róka; de a' hízelkedéshez nem szokott Hisztóriographus ezt vetné hozzá: A' kétszáz ellenség, a' kiket egész életében vert-le, számár vólt, és gyáva juh: az az egy pedig, a' ki őt győzte-meg, az a' Bika vólt, a' kibe legelőször mert belé kapni.

XIII.

AZ A' PHOENIX.

Sok századok után elvégzé a' Phoenix, hogy ismét fogja láttatni magát. Megjelent, 's minden vad, minden madár öszvegyült körulte. Bámúlt, álmélkodott rajta mindegyik, 's örvendező magasztalásokra fakadoztak.

De csakhamar szánakozva fordíták le a' Phoenixról tekinteteket az érzékenyebb, társaságosabb állatok. Szegény Phoenix! mondának; néki az a' bús állapot juta sorsúl, hogy se barátja ne legyen, se szerelmese; mert ő egyetlen a' maga nemébenn.

XIV.

A' LÚD.

A' Lúd' tollai megszegyénítették az újonmann esett hó fejérségét. Elkevélyedve a' Természetnek ezen vakító adományánn azt vélte, hogy nem Lúddá, hanem Hattyúvá teremtetett. Elhagyta társait, 's büszkén úszott fel 's alá a' tó' síkjánn. Majd nyakát nyújtogatta, mert félt hogy kurtasága elfogná árúlni; majd ismét arra a' kellemes hajlékonyságra igyekezett szoktatni, mellyel a' Hattyú jelentgeti Apollónál való kedveségét. De haszontalan! merediten maradt az, 's minden erőlködés által sem mehetett egyébre, hanem hogy egy kikacagott Lúd leve, a' nélkül hogy Hattyúvá válhatott.

XV.

A' TÖLGYFA és DISZNÓ.

Egy faldosó Disznó csámcsogva ette a' magos Tölgyről hullott termést. Mikor még az egyik makba harapott, már akkor nyelte szemével a' másikat.

Háládatlan! így szólalt-meg sokára a' Tölgy. Termésemmel élsz, 's csak egy köszönő tekintettel sem pillantasz-fel reám.

Meghökken a' Disznó, 's ezt rö-fögte válaszul: köszönő tekintéseim nem maradnának-el, csak tudnám hogy mak-kodat kedvemért hullarod.

XVI.

A' DARAZS.

Rothadás dúlta-öszve kevély tagjait egy hadi paripának, melyet mérész Lovagja alól ejtett-le a' csatábann egy lövés. Egynek bomladékjait mindenkor másnak tenyésztére fordítja a' szünetlenül munkában lévő Természet. Így repült-fel ekkoronn is a' büszhödtt dögből egy új darázsraj. „Minő Isteni eredetűek vagyunk mi! a' legnemesebb ló, a' Neptunus kedvese az Atyánk!“ Ekképen örvendezett a' Raj.

Ezt a' nevetséges dicsekedést meghallá a' figyelmes Meseköltő, 's Itáliának mostani Lakosai jutának eszébe; kik magokat a' halhatatlan régi Rómaiak' érdemes maradékoknak állítják, mivel sírjoknak halmai felett születtek.

XVII.

A' VEREBEK.

Egy régi Templom, mellynek omladé-
kai a' Verebeknek számtalan fészket en-
gedtek, megújítatott. Új ékességé-
állott már az, 's a' Verebek előjövén-
rég fészkeiket keresni. De bévakolva
találták a' lyukakat. Mire való már
most ez a' nagy épület? Jertek, mon-
dának, hagyjuk itt ezt a' hasznavehe-
tetlen kő-rakást.

XVIII.

A' STRUCC.

Repülni fogok! monda az óriási Struce,
's a' madarak egész serege komoly vára-
kozásbann állott, látni mint repül. — Re-
pülni fogok! monda még egyszer; 's ki-
terpesztette szörnyü szárnyait, 's úgy to-
lódott-el a' föld' színén, mint a' vitorlás
hajó a' tenger' síkján; de csak egy arasz-
nyira sem hagyta-el a' földet.

* * *

Imé egy poétai képe azoknak a' nem
poétai fóknek, kik dagályos ódáiknak
első soraiban magosra csapó szárnyaik-
kal diesekszenek, azt mondják hogy a'
felhőkig 's csillagokig emelkednek - fel,
's szépenn ide alant maradnak az ala-
csony porbann.

XIX.

A' VERÉB és STRUCC.

Kevélykedj a' mint tetszik nagyságod-
bann, erődben; monda a' Strucnak a'
Veréb. Én náladnál csakugyan inkább
érdemlem-meg a' madár nevet, mert
te nem tudsz repülni; én pedig ha ma-
gossan nem is, ha szinte csak keringve
is, csakugyan repülök.

* * *

A' vig Bor-dalt, vagy a' szereïmes
énekecskét költő Poéta, inkább érdem-
li-meg ezt a' nevezetet, mint az, a' ki
huszonnégy énekbenn írja tunya álmod-
okozó Hermanniádját.

XX.

AZ EBEK.

Be nagyonn elaljasodott ez Ország-
banna' mi Nemünk! monda egy útazott
Vizsla. A' Világnak azon távol részén,
mellyet az emberek Indiáknak neveznek,
bezzeg ott vannak ám derék ebek! Azok
ám az ebek, Atyámfiak! — Ti tudom
el nem hiszitek, de tulajdon szememmel
láttam, azok még az Oroszlántól sem
rettennek-meg, 's belé kapnak bátrann.

De meggyőzik é osztán? kérdé a'
Vizslától egy érettebb Kopó.

Meggyőzik é? e' vala a' felelet reá.
Azt nem merem mondani. De ha meg
nem győzik is, csak képzeld-el, nem
elég é, hogy egy Oroszlánba kapnak! —

Ó hallod, monda a' Kopó, ha a' te
annyira magasztaltt Indiai ebeid az Orosz-
lánt meg nem győzik, nálunknál semmi-
vel sem jobbak; ellenben jóval ostobábbak,

XXI.

A' RÓKA és GÓLYA.

Beszéllj csak valamit azon idegen Országok felől, a' hol jártál, monda a' Róka, a' messze-jártt Gólyának.

'S a' Gólya néki azt a' sok tót, azt a' sok nádist számlálta - elő, a' hol a' legízletesebb gilisztákkal, 's hízott békákkal élösködött.

* * *

Az Úr sok ideig múlatott Párisban: Hol eszik ott legjobbann az ember? Hová való borok tetszettek az Úrnak leginkább?

XXII.

A' BAGOLY és KINCSÁSÓ.

Ama' Kinczásó igen igasságtalan ember. Egy régen elpusztult vár' omladékai közt kutatván, meglátá, hogy a' Bagoly egy száraz egeret fogott, 's megemésztette. Illik é ez Minervának philosophusi madarához? kérdé tőle a' Kinczásó.

Miért nem? felelé a' Bagoly. Azért hogy én csendes elmélkedéseket szeretek, nem élhetek csak levegővel. Tudom ugyan, hogy ti emberek azt kívánjátok Tudósaitoktól, hogy ők — — — —

XXIII.

A' FIOK FECSKE.

Mit csináltok Hangyácskák ! Így szóla egy Fecske a' munkás Hangyákhoz. — Takarmányt gyűjtünk télre; e' vala a' gyors felelet.

Okosan teszitek; monda a' Fecske. Én is követem példátokat; 's teli kezdte hordani megöltt pókkal 's legyekkel fészket.

Mit akarsz ezekkel? kérdé mosolygó Anyja. — „ Mit akarok? Eleséget szerzek a' komor télre, édes Anyám! Szerezz, kérlek, te is! A' Hangyáktól, tanúltam ezt a' gondoskodást. “

Hagyjd azt a' földi Hangyáknak, felele az öreg. Nem mind illik az a' nemesebb természetű Fecskéhez, a' mi öhozzájok. A' kedvező Természet nélkülünk könnyebb sorsot adott. Elmúl-

ván a' gazdag nyár, 'elköltözünk in-
nenn; ez útunkban lassanként elszun-
nyadunk; 's akkor meleg tók fogadnak-
el bennünket, hol minden szükség ér-
zése nélkül nyugszunk mindaddig, míg
az új tavasz új életre ébreszt.

XXIV.

A' MÉROPSZ.

Egyet kérdek tőled, de valld-meg igazán; monda egy fiatal Keselyű egy komor] ábrázatú tudományos Bagolynak. Azt beszéllek, van egy Méropsz nevű madár; ez midőn felreppen, farkkal az ég, fővel pedig a' föld felé fordúlva megyen. Ugyan igaz é ez?

De hogy igaz! de hogy igaz! felele a' Bagoly. Ezt őfelőle csak az együgyű ember költötte. Talám ő az a' Méropsz maga; mert ő szeretné elérni repületével az eget, de hogy a' földről egy pillantatig se fordítsa-el szemét.

XXV.

A' PELIKÁN.

Jó erkölcsű gyermekekért soha sem tehetnek sokat a' Szülék. De mikor a' gaz fiúért vérét is kész kiontani a' vak Atya, akkor a' szülei szeretet oktalanossággá válik.

* * *

Egy hív Pelikán éhezni szemlélvén kisdedjeit, felrepeszté mellyjét horgas órával, 's tulajdon vérevel táplálta őket. Bámúlok atyaságodon, monda egy Sas, 's szánom vakságodat! Nézzd csak, hány semmirekellő Kakukot költöttél - ki tojásaid között.

Úgy vólt valóbann, a' mint a' Sas mondá; mert az ő fészkébe is tojt vala a' hideg vérű Kakuk. — Megérdemlették é a' háládatlan Kakukfiúk, hogy életek illy drága áron vásároltassék-meg?

XXVI.

AZ OROSZLÁN és TIGRIS.

Nyílt szemekkel alusznak mind az Oroszlán, mind a' Nyúl. Így aludt az elsőbb egykoron fáradságos vadászatja után rettentő barlangja előtt.

'S mellette egy Tigris szökött - el, 's kacagta az Oroszlán' könnyű szunnyadását. Hm! monda a' megijedni nem tudó Oroszlán. Nem épenn úgy alszik é megnyitott szemekkel mint a' rettegő Nyúl?

Mint a' rettegő Nyúl? ezt mormogá a' felugrott Oroszlán, 's torkán kapta Csúfolóját. Hörögve fetrengett vérébenn a' Tigris; a' megbosszúlt Győző pedig lefeküdt továbbá is szunnyadni.

XXVII.

A' BIKA és SZARVAS.

Egy testes lomha Bika, meg' egy Szarvas, együtt legeltek a' rétenn.

Szarvas, ha reánk talál ütni az Oroszlán, úgy monda a' Bika, mutasuk-meg legénységünket, 's verjük-vissza. — Azt tőlem ne várd, felele a' Szarvas; mert miért kellene nékem illy egyenetlen viadalra szállanom az Oroszlánnal, holott biztosan szaladhatok-el előle.

XVIII.

A' SZAMÁR és FARKAS.

Egy Szamár öszv'akadt az éh Farkassal. Könyörülj rajtam monda a' reszkető Szamár; én egy nyomorútt beteg Szamár vagyok; csak nézzd millyen nagy tövisbe léptem! —

Szegény Szamár be szánlak! monda a' Farkas. A' lelk'isméret ösztönöz, hogy bajodtól megmentselek. —

Alig mondta-ki a' szót, 's a' Szamár ketté vala repesztve.

XXIX.

AZ UGRÓ A' SACH-JÁTÉKBANN.

Két GyermeK Sachot akara játszani. Eggy Ugrójok nem találtatván, a' szükségtelen Közemberekből eggyet Ugrónak jegyzettek.

Hohó, Közember Uram, csak tessék hátrább a' többi közzé! mondának az Ugrók.

A' játszó Gyermekek meghallák kevélykedéseket. „Ne lármazzatok! Nem azt érzük é vele, a' mit véletek?“

XXX.

AEZÓPUSZ és a' SZAMÁR.

A' Szamár így szóla Aezópuszhoz: Ha ismét előhozol meséidbenn, adj valamely okos és elmés mondást számba.

A' te szádba elmés mondást? felele Aezópusz. Hogy tenném én azt? Nem azt mondanák é majd az emberek, hogy az Erköles'tanító te vagy; én a' Szamár.

M E S É K.

MÁSODIK KÖNYV.

I.

AZ ÉRC BÁLVÁNY.

Egy nevezetes Képfaragó' érc bálványa, meggyúladván a' műhely, a' hol állott, öszv'olvadt. Ez az olvadt érc idővel más Faragó kezébe jutott, 's az eggy újabb Bálványt készített belőle; alakjára ugyan az elsőtől különbözöt: de hasonlót hozzá szépségére.

Meglátá ezt az Irigység, 's öszvecsikorta fogait. Sokára csakugyan talált egy bóldogtalan vigasztalást. „Ez a' jó Emberke ezt a' csak szenvedhető darabot sem tudta vólna készíteni, ha az a' jóság nem könnyített vólna munkáján, melly az öszv'olvadt ércbenn elrejtve lappangott, “

II.

HERKULESZ.

Midőn Herkulesz az Istenek közzé vetetett-fel, legelőször is Júnót köszöntötte. Az egész Ég, és Júnó maga is, csudálkozva nézte ezt. Ellenségedet illik é mások felett becsúlnöd? kérdék tőle. — Igen is felele Herkulesz. Csak az ő üldözései adtak nékem alkalmatosságot azon tettekre, mellyekkel az égbevéte-
tést érdemlertem.

Az Olympusz helylyben hagyta az új Isten feleletét; 's Júnó megengesztelődött.

III.

A' GYERMEK és a' KÍGYÓ.

EgyGyermek egy szelíd kígyóval játszott — Kígyócskám, monda a' Gyermek, én véled nem játszanék illy bizakodva, ha el nem vették volna mérgedet. Ti Kígyók a' leggonoszabb, a' legháládatlanabb teremtések vagytok. Olvastam mint járt egy szegény Földmivelő, a' ki egyiteket (meglehet, hogy az néked Dédösöd vólt) hideg-véve lelvén az erdőben, megszánt, 's melegítő kebelébe tett. Alig éledt-fel az álnok, 's azonnal megmarta Jóltévőjét, 's a' szegény jószívú Földmivelőnek meg kellett halni.

Csudálkozva hallom, a' mit mondassz; monda a' Kígyó. Be tekervényesen bánnak a' dologgal a' ti Történetíróitok. A' miéink ezt egészen másképpenn adják-elő. A' te szánakozó Földmivelőd azt vélte, hogy a' Kígyó igazán megfagyott, 's mivel az a' tarka bőrű Kígyók közzül vette eredetét, felvette, hogy

oda haza levonhassa ékes ruháját. Hát jól cselekedett é ?

Ah hallgass ! felele néki a' Gyermekek. Hol az a' háládatlan, a' ki színt ne tudjon találni maga mentségére ?

Jól mondod Fiam ; monda az Atyja, a' ki kihallgatta vólt gyermeke' beszéllését. Mindazáltal ha valamelly tetemes háládatlanság felől való sopánkodást találsz hallani, vizsgáld-meg szeme-senn a' környülállásokat , minekelötte valakit egy illy gyalázatos vétekekkel megbélyegeztetni engedj. I g a z i Jóltévők ritkán vesztegették a' magok segédeket háládatlanokra ; sőt merném állítani , hogy soha sem ! a' magok titkos célok-nak elérését kereső Jóltévők pedig megérdemlik, Fijam, hogy uzsorába köszönet helyjett háládatlanságot kapjanak.

IV.

A' HALDOKLÓ FARKAS.

A' Farkas már haldoklott, 's egy vizsgáló tekintetet vetett eltöltött napjain végig. Az tagadhatatlan hogy bűnös vagyok; de csakugyan nem vagyok a' leg-nagyobb. Sok rosszat tettem; de tettem jót is. Emlékezem hogy egyszer olly közel jött hozzám egy eltévedtt béhegető bárány, hogy azt könnyen megfojthattam volna: 's hozzá sem nyúltam! Ugyan akkor egy Juh szidalmát csudálásra méltó szelidséggel hallgattam-el; pedig nem voltak ör-ébei a' nyájnak, kiktől] tartanom kellett volna.

Mindezekre én is tanúd vagyok, ekképen szóla Róka Bácsi, ki a' Farkast halálhoz készítette. Még az egész dologra jól emlékezem. Az épenn akkor történt, midőn torkodonn akadt a' csont, mellytől a' jószívű Daru szabadított-meg.

V.

A' BIKA és TINÓ.

Egy kemény szarvú Bika, midőn az ól' alacsony ajtajánn akarna bémenni, az ajtófél' felső fáját letörte szarvával. — Nézzd csak Pásztor, így szóla egy kised Tinó, én néked illyen kárt még soha sem tettem. — Be szeretném, felele ez, ha tehetnél!

A' Tinó szava a' kis Bölcsék' szava. „Az az istentelen Bayle! be sok jó lelket botránkoztatott-meg vakinerő kétségeskedésivel.“ — Ó Uraim, be készek leszünk mi magunkat megbotránkoztatni, csak legyetek Baylekké!

VI.

A' PÁVA és VARJÚ.

Egy nagyravágyó Varjú a' színes Páva' kihúllott tollaival cifrázta-fel magát, 's Júnónak ezen ékes madarai közzé elegyedett. Rá ismérték azok, 's hegyes orral állottak neki a' Pávák kiszedni áll tollait.

Szűnjetek - meg a' tépéstől! kiálta ez kinyjai közt, már mind kiszedtétek a' magatokét. De a' Pávák, kik a' Varjú tulajdon szárnytollai közt egynehány fényes szalat sejditettek, ezt felelték: Hallgass, esztelen nagyravágyó! ezek sem lehetnek a' tiéid, 's — tovább csípkedtek.

VII.

AZ OROSZLÁN és SZAMAR.

Midőn az Aezópusz' Oroszlánja együtt vitte magával az erdőbe a' Szamarat, hogy rettenetes ordításával a' Vadakat meghajtsa, egy eszelős Varjú ezt kiáltotta rá egy magos fáról: Szép mulattató társ! Nem szégyenlessz Szamárral menni? — — A' kinek hasznát veszem, felele az Oroszlán, annak, azt tartom, megengedhetem hogy mellettem járjon.

Így gondolkoznak a' Nagyok, mikor alacsony rendűeket emelnek-fel magok' társaságokba.

VIII.

A' SZAMÁR és OROSLÁN.

A' Szamarat, midőn az Aezópusz' Oroszlánjával, kinek Vadászkürt helyjett szolgált, az erdőbe ment volna, így szólítámeg egy ismerős Szamár: Jó napot Bátya! — Szentelen! monda haraggal amaz.

No, 's miért ne szólítnálak így? kérde ez. Talám azért, hogy Oroszlánnal mégysz, nálomnál nagyobb vagy? — Nem úgy Szamár vagy é, mint én?

IX.

A' VAK TYÚK.

Egy megvakult Tyúk, ki a' kaparást meg-szokta, vala, vakkorában sem szünt meg-kaparcsálni. Mi hasznát vette, szegény! szorgalmának? — Egy más látó Tyúk meg akarván kémélleni gyenge lábait, nem távozott-el mellőle, 's ő vette hasznát a' kaparásnak. Mert valamenyiszer a' vak Tyúk valamire akadt, azt amaz előle mindég felcsipte.

*

*

*

A' szorgalmas Német gyűjteményeket csinál; 's az okos Francia hasznát veszi.

X.

A' SZAMÁR.

A' Szamarak panasza mentek Jupiterhez, hogy az emberek igen kegyetlenül bánnak velek. Mi, szólának a' Szamarak, hátunkon hordjuk terheiket, melyeket ők magok, 's más állatok sem bírhatnának-el; Még is irgalmatlan ütésekkel olly gyorsaságra kényszerítenek, melyet nekünk a' teher miatt, ha szintén a' Természet azt tőlünk meg nem tagadta volna is, lehetetlen cselekednünk. Parancsold-meg, Jupiter, hogy ne légyenek erántunk olly igasságtalanok. Mi nekik örömet szolgálunk, mert látjuk, hogy minket a' végre teremtettél; de ok nélkül csakugyan nem akarunk verettetni.

Teremtett állat! felele Jupiter, a' te kívánságod nem helytelen: de semmi módját nem látom, hogy az emberekkel elhitesse az, hogy ez a' ti természeti lassúságtok koránt sem restség.

És valameddig ezt hiszik felőletek, min-
dég fogtok kinoztattni. — De talám
még is segíthetek szerencsétlen sorsoto-
konn. — Érzéketlenséget adok néktek;
ez légyen tulajdonotok; keményedjének-
meg bőreitek a' verés ellen; és a' tite-
ket kisztetőknek karjai fáradjanak - el.

Jupiter! kiáltának a' Szamarak,
igaz vagy mindenekbenn, és irgalmas!
— Örömmel mentek-el a' Szamarak a'
Jupiter thronusa elől; mint szeretet' Is-
tenének thronusa elől.

XI.

A' VEDELEM ALÁ VETT
BÁRÁNY.

Hylax egy farkas-fajta Komondor, egykoregy szelid Bárányt őrzött. Meglátja ezt Lykódesz, a' ki szőrire, szájára, 's füleire nézve inkább Farkashoz, mint Kutyához hasonlított, 's rá üt. Farkas! kiált ez, mit akarsz e' Báránnyal? —

Te vagy inkább a' Farkas! felele Hylax. — (A' Kutyák nem ismertek egymásra) Eredj! különben megéreztetem veled, hogy ennek őrzésére engem állított Gazdája.

Lykódesz erővel elakarja venni Hylaxtól a' Bárányt; Hylax erővel óltalmazza; 's a' szegény Bárány — Derék Őrzők! — öszveszaggattatott.

XII.

JUPITER és APOLLÓ.

Jupiter és Apolló azon versengettek, hogy közzülök mellyik tudja jobban lőni a' nyilat. — Tegyük-meg a' próbát! monda Apolló; 's felhúzá nyilat, 's úgy eltalálta a' cél' közepét, hogy Jupiter lehetetlennek látta őt felülhaladni. — Hogy jól lőssz, azt látom, monda Jupiter; 's most az egyszer azt nehezen találhatnám-meg jobban; de másszor csakugyan próbát teszünk. — Az okos Jupiter még mostanáig sem tette-meg a' próbát!

XIII.

A' VÍZI KÍGYÓ.

Jupiter tehát más Királyt adott a' Békáknak; a' jámbor, senkinek nem ártó Tőke helyjett egy faldokló Vízi kígyót.

Ha Királyunk akarsz lenni, miért faldosol bennünket? mondának a' Békák. — Azért felele a' Kígyó, mert Királytoknak kértetek. —

Én nem kértelek Királyunknak! kiálta az egyik Béka, kit éh szemével már elnyelt a' Kígyó. — Nem kértél? kérdez; — annál inkább! most hát azért faldak-fel, mert nem kértél Királyodnak.

XIV.

A' RÓKA és ALORCA.

Régentenn a' Róka egy tátott szájú, belől üress Álorcát talált. Be nagy fej! monda a' csudálkozó Róka. Agyvelő nélkül, 's nyitott szájjal! Nem valami feleségő ember' feje fog é ez lenni?

* * *

Ez a' Róka ismért benneteket, örök beszédű Szájalók! büntető ostorai a' legártatlanabb érzékenységnek!

XV.

A' HOLLÓ és RÓKA.

A' Holló egy darab mérges húst vitt körmei közt, mellyet a' bosszús Kertész a' Szomszéd kártékony macskáinak vetett.

'S már éppenn elkezdte enni egy magas tölgyen, midőn a' Róka előkerül, 's így szólítja-meg: Idvez' légy, szép madara a' nagy Jupiternek! — Kinek ismérsz engem? kérdé a' Holló. — Kinek ismérlek? felele a' Róka; nem te vagy é az a' zömök Sas, a' ki mindennap előjössz a' Jupiter jobbja mellől, 's erről a' tölgyről tartassz jól, szegény gyámoltalan Rókát? Miért titkolod-el most előlem magadat? Mintha nem látnám győzedelmes markodbann az áldást, mellyett jó Istened nékem általad küldöz. —

Elbámúlt a' Holló, 's örült hogy Sasnak ismértetett. Meg kell é csalatkozásában hagynom? kérdé. — Büszke os-

tobasággal leeresztette a' húst, 's keré-
lyen szállott odább.

Kacagva kapta-fel a' húst a' Róka,
's gonosz örömmel emésztette-meg. De
nem sokára a' legfájdalmasabb kinná vált
az öröm. A' méreg dolgozni kezdett, 's
a' Róka megdöglött.

* * *

Bár ti se keresnétek egyebet méreg-
nél, ocsmány Hízlekedők!

XVI.

A' FÖSVÉNY.

Én szerencsétlen! így panaszkodott egy Fösvény a' Szomszédjának. Az éjjel ellopta valaki a' pénzemet, mellyet kerembe ástam vólt-el, 's egy nagy haszontalan követ temetetett helyjébe.

Úgy sem vetted vólna hasznát pénzédnek, felele a' Szomszéd. Csak azt hidd hát, hogy az oda tett kő a' kincsed; 's egy fillérnyivel sem léssz szegényebb.

Ha nem lennék is szegényebb, monda a' Fösvény; de más annál gazdagabb — Annál gazdagabb! Ó vesszen-el inkább!

XVII.

A' HOLLÓ.

Egy Róka látá hogy a' Holló megrablotta az Istenek' Óltárait, 's az áldozott húsból élösködött. Ekkor így gondolkoda magában: Vallyon azért van é az áldozatban része a' Hollónak, hogy prophétai madár; vagy azért tartatik prophétai madárnak, hogy eléggé szemtelen az Istenek' áldozatit meglopni?

XVIII.

JUPITER és a' JUH.

A' Juh sok nyomorúságot szenvedett a' több állatoktól. Akkor elébe állott a' Jupiter thrónusának, 's kérte hogy könnyítsen inségénn.

Jupiter hajlandónak látszott kérésének teljesítésére, 's ezt felelé a' Juhnak: Látom ártatlan teremtés! hogy tégedet fegyvertelennek alkottalak. Válassz, mivel akarsz hogy ezen hibámat helyre hozzam. Szádat éles agyarral, lábaidat horgas körmekkel szerkezzem-fel? —

Ó ne! felele a' Juh; nem akarok semmit olyast, a' mi hasonlóvá tégyen az orv állatokhoz.

Vagy mérget adjak inkább nyáladba? kérdé az Isten.

Ó ne! monda a' Juh; lám a' mérges Kígyók mint átáltattnak! —

Mit adjak hát? Hegyes szarvat rakkok fejedre, 's nyakcsontodnak erőt adok.

Azt se! kedvező Atya! azt se! úgy talám majd olly öklelővé lennék, mint a' Bakok.

Igen, monda Jupiter; de ha azt akarod, hogy mások féljenek téged bántogatni, magadnak kell bántani tudni mást.

Bántani tudnom? kérdé sóhajtvá a' Juh. Ó ha úgy, hagyj annak, kegyes Alkotóm, a' mi vagyok. Tartok tőle, hogy az ártani tudás kedvet csinál az ártani akarásra; pedig jobb szenvedni, mint szenvedtetni.

Jupiter megáldá a' jámbor Juhot; 's a' Juh ez órától fogva felejtí a' panaszkodást.

XIX.

A' RÓKA és TIGRIS.

Gyorsaságodat 's erődöt, monda a' Róka a' Tigrisnek, ugyan szeretném!

'S nincs é még egyebem is, a' mit óhajtanál? kérdé a' Tigris,

Biz' én nem látok rajtad semmit, a' mit óhajthatnék! — — „Szép tarka bőrrömet sem? kérdé a' Tigris. Az épenn olly sok színű, mint elméd; 's ha ez tiéd vólna, külsőd igen jól illene belsődhöz.“

Épenn azért nem kell ajánlásod, monda a' Róka. Nem jó vólna, ha én annak látszanék a' mi vagyok! De bár tollal lehetne szőrömet felcserélnem!

XX.

AZ EMBER és az EB.

Eggy Embert megharapott az Eb; 's ez bosszújábann agyon ütötte azt. A' seb veszedelmesnek látszott, 's Orvosért kelle küldeni.

Jobb orvosságát nem tudom, felele az Empirikusz, hanem hogy márts kenyeret sebedbe, 's vessd az Ebnek, hogy megegye. Ha ez a' szymphathiai szer nem használ, úgy — — — itt vállat vónított az Orvos.

Bóldogtalan hirtelen 'harag!' monda az Ember; nem használhat az, mert a' Kutyát agyonn ütöttem.

XXI.

A' SZÖLÖGERÉZD.

Ismérek egy Póétát, kinek többet ártottak balgatag Követői lármázó magasztalásokkal mint pizskálgatásokkal az Irigyek.

Hiszen savanyú! monda a' Róka egy Szőlőgerézdről, mellyet sok ideig tartó ugrálásai után sem tudott elérni. Meghallá szavát egy Veréb, 's így szólott a' Rókához: Savanyú? Nekem nem annak látszik! közelebb száll, megkóstolja, 's látja hogy igen édes; 's száz atyjafiat gyűjtiössze csiripolásával. — Kóstoljátok csak, kóstoljátok! monda nékiek. Ezt az izletes szőlőt savanyúnak állítá a' Róka. — Megkóstolák mindnyájan, 's egy szempillantás alatt úgy öszverongálák a' szép gerézetet, hogy többé egy Róka sem ugrált utánna.

XXII.

A' RÓKA.

Az üzöbe-vett Róka egy köfalra szökött-fel. Hogy onnan más oldalról lejöhessen, egy tövisbokorba kapaszkodott. Le is ereszkedett rajta szerencsésen: de a' tövissek rútúl ösveszúrdalták tenyerét.

Nyomorúltt Segítők! kiálta a' Róka; kik ártás nélkül nem segíthetnek.

XXIII.

A' JUH.

Midőn menyegzői innepét ülné Jupiter, 's néki minden állat ajándékot vinne, Júnó észre vette, hogy a' Juh elmaradt.

Hová maradt a' Juh? kérdé az Istenné. Miért mulasztja-el a' másszor háladatos Juh szíves ajándékát nekünk most bémutatni?

'S a' Kutya megszólalt, 's ezt mondta: ne vedd rossz nevenn, Istenasszony! Ma is láttam; szomorú volt igen, 's jajgatva sírt.

Miért sírt, szegényke? kérdé a' már is érdeklött Istenné.

Én legnyomorúltabb! ekként kesergett. Sem gyapjam, sem tejem; mit vigyek Jupiternek? magam jelenjek é meg üressen előtte? Inkább elmegyek, 's kér-

ni fogom a' Juhászt, hogy áldozzon-meg
néki!

'S ekkor a' Juhász' könyörgésével
egyetemben hatott a' megáldozott Juh'
füsti, Jupiternek kedves illat, a' felhő-
kőn keresztül. 'S Júnó most hullatott
vólna legelőször könnyeket, ha halhatat-
lan szemet könnyek áztathatnák.

XXIV.

A' KECSKÉK.

A' Kecskék Jupitertől szarvakat kértek; mert elejénténn a' Kecskéknek nem vólt szarvok.

Fontoljátok - meg jól, mit kértek, monda Jupiter. A' szarvakkal együtt egy valami más elválaszhatatlanúl jár, melly néktek nem lessz talám kedves ék.

De a' Kecskék makacsúl megállottak kérések mellett, 's Jupiter monda: Légyen hát szarvatok i

'S a' Kecskéknek szarvok lett; meg: Szakállok! Mert elejénténn a' Kecskéknek szakállok sem vólt. Ó mint szégyenlették a' rútszakállt! Sokkal inkább szégyenlették ezt, mint a' hogy a' Szarvoknak örültek.

XXV.

A' VADALMAFA.

Egy Vadalmafának odvában szállt-meg a' Méhraj. Teli tölték azt mézeknek kincsevel, 's a' fa annyira elhitte magát benne, hogy minden más fákat megvetéssel nézett.

Akkor így szólítá-meg őt egy Rózsa-bokor: Hiú kérkedes idegen édességgel kevélykedni! Izletesebb é azért gyümölcsöd? Ebbe szívárgassd-fel a' mézet, ha tudod, 's akkor fog majd áldani az ember.

XXVI.

A' SZARVAS és RÓKA.

A' Szarvas mondá a' Rókának : Oda vagyunk erőtlenebb állatok ! Az Oroszlán együv'állott a' Farkassal ?

A' Farkassal ? kérdé a' Róka. E' még túrhető ! mind az Oroszlán ordít , mind a' Farkas ; 's elég idétök marad elszaladni előttök. De akkor lennének ám oda , ha az Oroszlán a' lopva kullogó Hiúzzal állana együvé.

XXVII.

A' CSIPKEBOKOR.

De mondd-meg nékem, kérdé a' Fúzfa a' Csipkét, miért akadozól te illy kíváncsisann a' melletted elmenők' ruháiba? Mit akarsz azzal? 's mi hasznod van belőle?

Semmi sincs! felele a' Csipkebokor. Én nem akarom a' ruhákat rólok levonni; csak megszaggatni akarom rajtok.

XXVIII.

A' FÚRIAK.

Az én Fúriáim vénülnek, mondá Plútó az Istenek Követjének. Frissebbekre van szükségem. Menj tehát Merkúriusz! 's keress nékem a' Felvilágon három durcás Leányt. Merkúriusz indul. —

Csakhamar azután hogy ez történt, monda Júnó a' maga kedves Szolgálójának: — Gondolod é, Irisz, hogy az emberek közt nékem három tökéletesen szemérmes, tiszta erkölcsű Leányokat találhatsz? De tökéletesen tiszta erkölcsűeknek kell lenniük! Értessz? Hogy megcáfolhassam Cythérét, a' ki azzal kevélykedik, hogy az egész asszonyi népet a' maga hatalma alá hajtotta. Indulj Irisz, 's akárhol, szerezzd-elő nékem őket. Irisz Indul. —

Mellyik szuglyában nem kereste a' jó Irisz a' Földnek ezeket a' tiszta erkölcsű Leányokat! 's — haszontalan kereste

mindenütt! — Egyedül jöv'elő, 's Júnó így kiáltott-fel: Lehetséges é? Ó Szűzeség! Ó Erkölc!

Istenasszony! monda Irisz: én ugyan találtam három Leányt, kik tökéletesen szűzek, tökéletesen tiszta erkölcsűek voltak; kik közül egyik sem mosolygott soha Férjének; kik mindnyájan megfojtották szíveikben a' Szerelemnek még szikráját is; de szerencsétlenségemre későn jöttem. —

Későn? kérde Júnó. — Hogyan? —

Csak kevéssel azelőtt fogadta-meg őket Merkúriusz a' Plútó szolgálatjába.

A' Plútó szolgálatjába? 's minek Plútónak a' tiszta erkölcsű Leányok?

„Fúriákká!”

XXIX.

TIRÉZIÁSZ.

Tiréziász elővevé pálcaját, 's kiment a' mezőre. Az út egy szent ligetbe vezette őt, 's benn a' ligetben, hol három út csapott-keresztül egymáson, két nősző Kígyót láta-meg. Akkor kapá a' palcát, 's megcsapta a' szerelmeskedő Kígyókat. — De, ó Csuda! A' mint a' pálca a' kígyókra ért, Tiréziász asszonnyá változott.

Kilenc hónap múlva az asszony Tiréziász ismét a' szent ligetbe ment, 's azonn a' helyenn, hol a' három út keresztülcsap egymáson, két marakodó Kígyókat láta-meg. Akkor újlag felemelé pálcaját Tiréziász, 's megcsapá a' haragos Kígyókat, 's — ó Csuda! a' mint a' pálca a' viaskodó két Kígyót egymástól elválasztá, Tiréziász ismét Férjfvá leve,

---

XXX.

MINERVA.

Ne gondolj velek, nevededő hírednek
 alacsony marconglóival, Édesem! Miért
 igyekszik a' te elmésséged az ő feledé-
 kenységre kárhoztatott neveiket halhatat-
 lanokká tenni?

Abbann a' kába hadbann, mellyet
 az Istenek ellen kezdettek az Oriások,
 egy rettentő Sárkányt vezettek Minerva
 elébe. De Minerva nyakon kapá a' Sár-
 kányt, 's hatalmas karral vágta a' csil-
 lagzatos mennyezetre. Ott jagyog most
 is; 's a' mi egyébkor a' nagy tettek' ju-
 talma vólt, az lett a' Sárkány' írigylést
 érdemlő büntetése.

M E S É K.

HARMADIK KÖNYV.

I.

A' KÉZÍVES.

Egy embernek derék íve vólt ebenusfából, 's azzal igen messzére, és mindenkor igen bizonyosan lőtt, 's ezért azt nagy becsbenn is tartotta. De midőn egykor figyelmesen körülnézte volna, így szólott: kár, hogy otromba állású vagy! most minden ékességed a' simaság! — Másként arról könnyű tenni; ezt veté hozzá. Elmegyek, 's kérni fogom a' Faragót, hogy metszen képet reá. — Elment; 's a' Faragó egy egész vadászatot metszett reá; mi is illet vólna jobbann egy ívre, mint vadászat.

Az ív' Ura magán kívül vólt örömbenn. Méltó vagy e' cifrára! monda. Felvonja húrját, lőni akar, 's az ív — — eltörék!

II.

A' FÜLEMILE és PACSIRTA.

Mit lehet azon Poétákról mondani, a' kik olly magosra csapnak-fel, hogy Olvasóiknak nagyobb része meg nem értheti? — Mit mondhatnánk egyebet, hanem azt, a' mit 'a' Fülemile mondott a' Pacsirtának: azért csapsz é fel olly magosra, kedves Barátném, hogy ne értsék dalodat?

III.

A' SALAMON LELKE.

Egy megöszült Öreg a' nap' egész melegét kiállotta, hogy mezőjét maga szánt-hassa-meg, 's az igasságos földnek gyomrába saját kezével vethesse a' tiszta magoi.

'S egy Hársfa' terepély árnyékábann egy Isteni jelenés termett előtte. — Az Öreg megrezzent.

Én Salamon vagyok, monda nyájas szózáttal a' Jelenés. Öreg, mit csinálsz?

Ha Salamon vagy, felele az Öreg, hogy kérhdted azt? Ifjúságombann a' Hangyához küldtél. Elnéztem miveket, 's dolgozni tanúltam tőlök, 's gyűjteni. A' mit tőlök tanúltam, azt csinálom öreg napombann is. —

D

Csak félig tanúlad-meg a' leckét :
felele a' Lélek. Még egyszer menj a'
Hangyához, 's tanúld-meg már most, esz-
tendeidnek télében, hogy nyugodni, 's
a' szerzettel élni, illik.

IV.

A' TÜNDÉREK' AJÁNDÉKA.

Egy Királyfi' bölcsőjénél, a' ki idővel egyike lett a' legnevezetesebb Uralkodóknak, két jóltévő Tündér jelent-meg.

Én e' Kisdednek, ezt mondá az Egyike, a' Sasnak élesen látó szemeit adom, mellyek széles tartományábann a' legkisebb szúnyogot is kilátják.

A' te ajándékos szép: monda nékie a' második Tündér. A' mi Királyfink messze előrelátó fog lenni. De a' Sas nem csak éles látású, hogy a' kis legyeket is kilássa; őbenne egy más nemes tulajdonság is van; az, hogy áltolja őket üldözni. 'S ezt a' nemes megvetést én tőlem végye ajándékbann!

Köszönöm, édes Társam, ezen okos tanácsodat, felele az Első. Igaz dolog, hogy sok Királyok még nagyobbak lehetnek volna, ha éles nézésű elmésségekkel igen alacsony dolgokra nem szállottak volna le.

V.

A' JUH és FECSKE.

A' Fecske egy Juhra szállt, gyapjából fészeknek egynehány szálát kicsípni. A' Juh kinyábann ide 's tova ugrott. Hogy lehetsz csak erántam illy fősvény? kérdé a' Fecske. A' Juhásznak megengeded hogy gyapjadtól egészen megfosszon; töllem pedig egy két szálát is sajnállasz. Mi ennek az oka?

Az onnan van, felele a' Juh, mert te nem tudsz olly szépen bánni vele, mint a' Juhász.

VI.

A' HOLLÓ.

A' Holló látta , hogy a' Sas harminc egész napig ül tojásain , 's , bizonyosan innen jó , monda , hogy a' Sas' fiai olly éles látásúak , 's erősek. Jó ! azt csinálom én is.

'S azólta a' Holló is harminc egész napig ül tojásain : de még eddig soha sem költött egyebet nyomorútt Hollófiaknál.

VII.

AZ ALLATOK' VERSENGÉSE
AZ ELSŐSÉGÉRT.

Négy Mesébenn.

(1)

Az állatok között véres versengés támadt. Kérjünk tanácsot az elítélésre az Embertől, monda a' Ló; ő nem tartozik a' versengő Felek közé, 's annál több bizodalunk lehet igazságos itéléséhez.

De van é esze hozzá? monda a' Vakondok. Mert arra mély ész kell, hogy a' mi gyakorta nagyonn elrejtett tökéletességeinket kilássa.

Az bölcs megjegyzés! monda a' Patkány.

Bölcs bizony! monda az Űrge. El nem hihetem, hogy Embernek arra elég esze volna.

Hallgassatok! parancsolá a' Ló. Tudjuk mi, hogy az legkészebb Bírájának esztét kétségbe hozni, a' ki ügyéhez legkevesebbé bizik.

VIII.

(2)

Az Ember Bíróvá tétetett. — Még egy szót, monda az uralkodó Oroszlán, mi-nekelőtte ítéletedet kimondod! Micsoda tekintet szerint akarod meghatározni Ember! a' mi becsünket?

Micsoda tekintet szerint? Bizonyo-sann azon mérték szerint, a' mellyel nékem, inkább vagy kevesebbé, hasznosok vagytok. —

Bölcsen! monda a' bosszús Oroszlán. Mennyivel hátrább kell úgy nékem esni a' Szamárnál! Ember, te a' mi Bíránk nem lehetsz! Hagyd-el Gyűlésünket!

IX.

(3)

Az Ember elhagyta a' Gyűlést. — Látod é monda a' csüfoló Vakondok , — 's a' Patkány 's az Üрге újlag mellé álltak — látod é Ló? az Oroszlán is azt tartja, hogy az Ember nem lehet Bíránk. Az Oroszlán úgy gondolkodik mint mi.

De másféle okokból, mint ti! monda az Oroszlán; 's büszke tekintetet vetett rájuk.

X.

TARTALOM (4)

Az Oroszlán tovább folytatta szavait: Ha jól meggondoljuk, az elsőség eránt való versengés nagy balgatagság! Tartások legelsőnek, vagy legutolsóznak; az nekem mind egy. Nekem elég az, hogy ismérem magamat! — 's kiment a' Gyűlésből.

Nyomban követte őt a' bölcs Elefánt, a' bátor Tigris, a' komoly Medve, az előrenéző Róka, a' délceg Ló; egyszóval mindenek, a' kik a' magok' érdemét ismérték, vagy ismérni láttattak.

A' kik legkésőbbben mentek-ki, 's a' megbontott Gyülekezet miatt bosszankodtak, a' Majom vólt, meg' a' Szamár.

XI.

A' MEDVE és ELEFÁNT.

Az oktalan emberek! így szóla egykor a' Medve az Elefánthoz. Mennyit nem kívánnak tőlünk jobb állatoktól! Muzsikájok után kell táncolnom! pedig tudják jól, hogy az ollyas bolondság az én tisztos alakomhoz nem illik; mert mit is nevetnének egyebet mikor táncolok?

Én is Muzsika után táncolok, monda a' hajlékony tagú Elefánt; pedig szint olly tisztos alakú, szint ollyan komoly állat vagyok, mint te. És még sem kacagtak-ki soha Nézőim; víg csudállás vólt mind az, a' mit ábrázatjaikon láttam. Hidd-el tehát, jó Medve, ők nem azért kacagnak, hogy táncolsz; hanem azért hogy olly nevetséges mozdulásokat teszel.

XII.

A' STRUCC.

A' sebes futású Szarvas meglátta a' Struccot, 's monda : a' Strucc' futása ugyan nem serény : de annál sebesebb lesz bezzeg repülése.

Másson megint a' Sas látta őt repülni. A' mint látom, monda, a' Struce repülni ugyan nem tud : de, azt tartom, annál gyorsabb lesz a' futásban,

---

XIII.

A' JÓTÉTEL.

Két Mesében.

(1)

Van é nagyobb Jóltévőd az állatok közt, kérdé az Embertől a' Méh, mint mi vagyunk?

Van ugyan! felele ez.

'S kicsoda az?

A' Juh! mert az ő gyapja nékem szükséges; a' te mézed pedig csak kedves.

XIV.

(2)

S akarod é még eggy okát tudni, miért tartom nagyobb Jóltévőmnek a' Juhot náladnál, Méhecském? — A' Juh minden vonogatás nélkül adja nékem a' gyapjat: de te, ha mézet adsz, mindég rettentessz fulánkoddal.

XV.

A' TÖLGYFA.

A' dühödtt éjszaki szél egy zivataros éjjel az ágasbogas Tölgyön mutatta - meg erejét. Ki vólt fordítva tövéből, 's nagy rakás alacsony csalétot temetett maga alá. Egy Róka, kinek gödre nem messze vólt a' Tölgytől, más nap reggel meglátta azt. Be iszonyú nagy fa! monda. Soha sem hittem vólna hogy ilyen nagy vólt!

XVI.

A' VÉN FARKAS' HISTÓRIÁJA.

Hét Mesébenn.

(1)

A' kártékony Farkas megvénült, 's azt az álnok szándékot tette-fel, hogy a' környék' Juhászaival békességesenn akar élni. Elindúlt tehát, 's felkereste a' Juhászt, a' kinek legközelebb vólt rejtékbarlangjához nyája.

Juhász, monda, te engem vérengző Tolvajnak nevezel; pedig én bizony nem vagyok az. Az igaz, hogy nyájadhoz szoktam, mikor megéheztem; mert az éhség nagy baj. Csak az éhségtől mentsem, csak tarts jól, meglásd, hogy igen szépen megférünk egymással. Nálamnál jámborabb, szelídebb állatot, mikor éh nem vagyok, nem találhatsz.

Mikor éh nem vagy? Az meglehet, felele a' Juhász. De hát mikor nem vagy éh? Mikor vólt néked valami elég? Néked, és a' Fösvénységnek semmi sem elég? Menj utadra!

XVII.

(2)

Az elútasított Farkas más Juhászhoz ment.

Juhász! monda, azt tudod magad is, hogy egész esztendőt által szép számú juhaidat elrabolhatnám. Adj önként hatot esztendőnként, többet nem kívánok. Úgy nem lesz szükség álmatlanul töltened az éjeket; 's komondoraidat bizvást elbocsáthatod.

Hatot é? kérdé a' Juhász. Hiszen az egy egész nyáj! —

Annyi mint az, tőled öttel megelégszem; monda a' Farkas.

„Te tréfálsz velem; öt juhot? annál Pánnak egész esztendőt által sem áldozok többet.“

Négyet sem é? kérdé a' Farkas továbbá; 's a' Juhász csak fejét csóválta.

Hármat? — Kettőt? — —

Egyetlen egyet sem; monda végső
válaszúl a' Juhász. Mert esztelenség vól-
na magamat eggy olly ellenségnek lekö-
telezni, a' ki ellen vigyázásom bátor-
ságossá tehet.

— XVIII. —

(3)

Három a' próba! monda a' Farkas, 's egy harmadikhoz ért.

Nékem az felette nehezenn esik, így szóla, hogy ti Juhászok engem kegyetlen, tolvaj, vérengező állatnak tartatok. Jer, édes Barátom, hadd mutassam-meg, hogy ez igazságtalan beszéd. Adj nékem esztendőnként egy egy juhot, úgy nyájad amaz erdőben, mellyet senki sem tesz rajtam kívül bátortalanná, szabadon legelhet. Csak egy juhot! Derék állapot! kívánhatz é kevesebbet tőlem? — Juhász! te mosolyogsz? Min mosolyogsz, Juhász Gazda?

Ó csekélységen! De jó Szomszéd, mond-el csak, hány esztendőös vagy?

Mi gondod arra? Még eléggé ifjú vagyok legkedvesebb bárányidat előldösni.

Soha se lobbanj-fel, Fogasi Pajtás!
 Csak azon múlik a' dolog, hogy későcs-
 kén tészed az alkut. Egynehány eszten-
 dővel kellett volna hamarább jelenteni
 magadat. Kimartt fogaid mutatják, men-
 nyi idős vagy. Te most jámbornak, ke-
 véssel megeléglőnek mutatod magadat,
 hogy annál könnyebbenn, annál keve-
 sebb veszély közt élősködhess.

XIX.

(4)

A' Farkas megharagvék, de titkolta haragját, 's a' negyedik Juhász felé ballagott. Ennek épen ekkor veszett-el a' Komondora; s ez a' történet sokkal bízatta a' Farkast.

Juhász, monda, én örökösenn özvevesztem az atyámfiaival; még pedig úgy, hogy soha sem békéllek meg többé velek. Tudod mennyi kárt tettünk néked, 's mit várhatsz tőlök ezután is. Fogadj Komondorodnak; ígérem, hogy úgy egy juhod sem vesz - el; de rossz szemet sem fognak vetni nyájadra.

Te hát az én juhaimat erdei atyádfiaitól akarod megörzeni? —

Igen; hiszen egyenesenn azt ígérem! —

A' nem vólna rossz dolog! De ha téged a' nyájam mellé veszlek, ki fogja

úgy az én szegény juhaimat t'ellened őrzeni? — Tolvajt fogadni bé a' Házba, hogy a' külső Tolvajoktól mentek- legyünk, annyi, mintha — —

Csak hagyj-el ; monda a' Farkas.
Már látom moralizálni kezdessz, Isten hozzád!

XX.

(5)

Ne vólnék csak illy öreg! monda Csikorgó fogakkal a' Farkas. De kéntelen vagyok magam az időhöz alkalmaztatni! 'S így ért az ötödik Juhászhoz.

Ismérsz engem, Juhász? kérdé a' Farkas.

Azokat legalább, a' kik olyanok mint te! felele a' Juhász.

„A' kik ilyenek mint én? azt nem egy könnyen hihetem. Én egygy olly különös természetű Farkas vagyok, hogy a' te barátságodat, a' több Juhászokéval együtt, megérdemlem.“

'S mibenn áll különösséged?

„Én az eleven juhót meg nem tudnám ölni, ha éhhel kellene is elvesznem. Csak döglött hússal élek. Nem dicséretes tulajdonság é ez? Csak azt engedd-

meg hát nekem, hogy egyszer, 's másszor
nyájadhoz jőjtek, 's megtudakolhassam,
ha nincs é —

Ne fáraszd magadat a' beszéddel !
monda a' Juhász. Nem kellene juhot en-
ned, még pedig megdöglöttet se, ha azt
akarod, hogy ellenséged ne légyek. A'
melly állat döglött juhot eszik, éhségből
a' beteget döglöttnek, az egészségest pe-
dig betegnek szokik nézni. Éntőlem so-
ha se várj barátságot, 's menj bizvást
útadra !

XXI.

(6)

Már látom, hogy a' legkedvesebb portékámat is kockára kell vetnem, hogy elérjem célomat; monda a' Farkas, 's a' hatodik Juhászhoz ért.

Juhász, mint tetszik néked a' bőröm?

Bőröd? kérdé a' Juhász. Mutasd. Igen szép; ritkán kellett komondorfog alatt forganod.

No, halld-meg hát, Juhász, a' mit mondok. Napról napra öregszem, 's már nem élhetek soká. Tarts jól halálig; 's néked kagyom érte a' bőrömet.

Szép alku! monda a' Juhász. Te is eltanúltad a' vén Fösvényék' ravaszságokat. Abból semmi sem lessz. Még hét-szer is többbe kerülne bőröd, mint a' mennyit ér. De ha meg akarsz ajándékozni vele, add nékem mindjárást most, — Ekkor a' Juhász a' görcsöshöz nyúlt, 's a' Farkas szaladásnak vette útját,

XXII.

(7)

Ó a' kegyetlenek! kiálta a' Farkas, eldühödve mérgébenn. Tehát utolsó lehelletemig ellenségek leszek! Magok az okai!

Ment, bé-tört a' Juhászok' tanyájába, fojtogatni kezdte gyermekeiket, 's nem kis munkával agyba főbe veretett.

Akkor így szólala - meg köztök a' legokosabb: nem kellett volna hagynunk ennyire jutni a' vén Tolvajt; legalább nem kellett vala megvonni minden módot javulására, akármelly késő és erőszakos lett volna légyen az!

E

XXIII.

AZ EGÉR.

Egy philosophus Egér nagy magasztalásokkal tisztelte a' Természetet, hogy az a' maga fenntartásának olly nevezetes tárgyáva tette az Egereknek nemét. Sokaknak közölünk, ezt mondá az okoskodó Egér, szárnyat adott, hogy ha bennünket mind kiöldösnek is a' földönn a' macskák, kitörlött Nemzetünket a' denevérek által ismét megszoríthassa.

A' szegény Egér nem tudta, hogy szárnyas macskák is vagynak. 'S imé így nyugszik többnyire a' mi egész kevélységünk tudatlanságunkon!

XXIV.

A' FECSKE.

Higyjétek-el Barátim, a' Nagyvilág nem Tudósoknak, nem Poétáknak való. Nem ismerik otann az ő érdemeiket; 's gyakorta ők magok is olly erőtlének, hogy készek felcserélni az igaz érdemet a' képzelttel.

Egykor a' Fecske épenn olly édes énekű madár vólt, mint a' Fülemlile. De elúnta a' magános berkekbenn a' lakást, 's kevésnek tartotta, hogy őt a' munkás Földmivelő, 's az ártatlan Juhászné hallja 's csudálja; 's elhagyta dícséretre nem vágyó barátneját, a' Fülemlilet, 's Városba ment lakozni. — 'S mi történt? Minthogy ott nem vólt ideje a' Lakosoknak mennyei zengéseire figyelmezni, elfelejtette azt, 's a' helyett egyebet tanúlt; — építeni!

XXV.

A' SAS.

Azt kérdék a' Sastól: Miért neveled
faidat olly magossann a' levegőben?

A' Sas ezt felelé: Felnöve merné-
nek é olly közel hatni a' Naphoz, ha
őket ide alatt a' földön nevelném?

XXVI.

AZ ÖREG és IFJÚ SZARVAS.

Egy Szarvas , kit a' kedvező Természet egynehány századokig hagyott vala élni, egykor így szólt az Unokájához : Még én jól emlétem azon időket, midőnn a' dörgő puskát nem találta vólt fel az ember.

Be bődög idők vóltak azok mire-
ánk nézve ! Így sóhajtott az Unokája.

Hirtelenn ítélsz ! felele az Öreg. Az az idő nem olyan vólt mint a' mostani, de nem vólt jobb. Akkor puska helyjett iv vólt és nyil ; 's mi szint olly szerencsétlenek vóltunk akkor is, mint most.

XXVII.

A' PÁVA és KAKAS.

Csak nézzd millyen kevélyen, millyen rá tartással jár fel 's alá a' te Kakasod! monda a' Páva a' Tyúknak. 'S még sem mondják az emberek: A' kevély Kakas! hanem csak ezt: a' kevély Páva!

Az onnan jön, felele a' Tyúk, hogy az Ember a' méltó kevelységet elnézi. A' Kakas a' maga vigyázása, 's a' maga férjfsága miatt kevélykedik; hát te mi miatt kevélykedel? — Színed és tollaid miatt

---

XXVIII.

A SZARVAS.

A' Természet egy szokatlan nagyságú izmos Szarvast hagyott lenni, 's nyakáról hosszú szőrök nyúltak-le. Akkor ez így gondolkodott: Te magad Élendnek *) is nézethetnéd. 'S mit nem tett ez a' nagyravágyó, hogy Élendnek tartatassék? Búsann ereszté-le fejét, 's úgy tettette magát, mintha igen gyakrann a' nehéz nyavalya törné.

Így véli némelly Bohó, hogy őt nem fogja senki tanútt embernek tartani, ha fejét nem fájtatja, 's hypochondria miatt nem panaszkodik.

---

*) Élendnek neveznek egy Szarvas forma szabású állatot.

XXIX.

A' SAS és a' RÓKA.

Soha se kevélykedj repüléseddel! monda a' Sasnak a' Róka. Tudjuk, hogy csak azért repülsz olly magasra a' levegőbe, hogy annál messzebről kilássd a' dögöt.

Így ismérék egynéhány embert, kik mély tudományú Bölcsökké lettek, nem az Igazság' szeretete által, hanem könnyebb élésre vágyásból.

XXX.

A' JUHÁSZ és a' FÜLEMILE.

Múzsák' kedvese, téged a' Parnasszus körül lármázó sokaság' rikóltása bosszant. — Ó halld tőlem, a' mit a' Fülemlének kelle venni feleletül.

Dallj kérlek, kellemes Fülemile! monda a' Juhász az elhallgatott Dallónak, egy kies tavaszi estve'.

Ah, felele a' Fülemile: annyira kutyolnak a' Békák, hogy minden kedvem elmúlt. Nem hallod őket?

Igen jól hallom: monda a' Juhász; De csak a' te némaságod okozza, hogy hallom.
